A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2009. december 15.*

A C-284/05. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2005. július 15-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Wilms és P. Aalto, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Finn Köztársaság** (képviselik: T. Pynnä, E. Bygglin, J. Heliskoski és A. Guimaraes-Purokoski, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: finn.

támogatják:

a **Dán Királyság** (képviseli: J. Molde, meghatalmazotti minőségben),

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: M. Lumma és U. Forsthoff, meghatalmazotti minőségben),

a **Görög Köztársaság** (képviselik: E.-M. Mamouna és K. Boskovits, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. De Bellis avvocato dello Stato, kézbesítési cím: Luxembourg),

a **Portugál Köztársaság** (képviseli: L. Inez Fernandes, meghatalmazotti minőségben),

a **Svéd Királyság** (képviseli: A. Falk, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits és C. Toader tanácselnökök, C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (előadó), M. Ilešič, J. Malenovský és U. Lõhmus bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. november 25-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2009. február 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetlevelével annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Finn Köztársaság – mivel 1998 és 2002 között mentesítette a katonai felszerelések behozatalát a vám alól – nem teljesítette az EK 26. cikkből, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Közösségi Vámkódex) 20. cikkéből, és következésképpen a Közös Vámtarifából eredő kötelezettségeit, továbbá – mivel az ehhez kapcsolódó saját forrásokat nem számította ki, nem állapította meg és nem bocsátotta a Bizottság

rendelkezésére, valamint nem fizette meg azon késedelmi kamatot, amely azért vált felszámíthatóvá, mert a fent említett saját forrásokat nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére – az 1996. július 8-i 1355/96/Euratom, EK tanácsi rendelettel (HL L 175., 3. o.) módosított, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 155., 1. o.; a továbbiakban: 1552/89 rendelet) 2. és 9–11. cikkéből, valamint a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.) ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

2 A Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 1988. június 24-i 88/376/EGK, Euratom tanácsi határozat (HL L 185., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 176. o.), valamint az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 1994. október 31-i 94/728/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 293., 9. o.) 2. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A Közösségek költségvetésében saját forrásnak számít a következőkből származó bevétel:

[…]

b) a közös vámtarifa szerinti vámok és egyéb vámok, amelyeket a harmadik országok tekintetében a közösségek intézményei már megállapítottak vagy meg fognak állapítani, illetve az Európai Szén- és Acélközösséget létrehozó szerződés hatálya alá tartozó termékekre kiszabott vámok;

[…]”

3 A Közösségi Vámkódex 20. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Vámtartozás keletkezésekor a jog szerint fizetendő vám az Európai Közösségek Vámtarifáján alapul.

[…]

(3) Az Európai Közösségek Vámtarifája magában foglalja:

a) a Kombinált Nómenklatúrát;

[…]

c) a Kombinált Nómenklatúra által felölelt, az árura általában alkalmazható vámtételeket és egyéb teherelemeket, azaz:

– a vámokat,

[…]

d) az azokban a megállapodásokban szereplő preferenciális tarifális intézkedéseket, amelyeket a Közösség kötött bizonyos országokkal vagy országcsoportokkal, és amelyek preferenciális elbánás nyújtásáról rendelkeznek;

e) egyes országokra, országcsoportokra vagy területekre vonatkozóan a Közösség által egyoldalúan elfogadott preferenciális tarifális intézkedéseket;

f) egyes árukra felszámítható behozatali vámok alóli mentességről vagy kedvezményről rendelkező autonóm vámfelfüggesztő intézkedéseket;

g) egyéb közösségi jogszabályok által megállapított egyéb tarifális intézkedéseket.

[…]”

4 A Közösségi Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„A vámhatóságnak, amint rendelkezésére állnak a szükséges adatok, ki kell számítania minden egyes, vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét (a továbbiakban: »vámösszeg«), és be kell jegyeznie a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba (könyvelésbe vétel).

[…]”

5 A Közösségek saját forrásainak a Bizottság rendelkezésére bocsátása keretében az Európai Unió Tanácsa elfogadta az 1552/89 rendeletet, amelyet a jelen ügyben a szóban forgó időszakban 2000. május 30-ig alkalmazni kellett. E rendeletet 2000. május 31-i hatállyal felváltotta az 1150/2000 rendelet, amely egységes szerkezetbe foglalta az 1552/89 rendeletet, anélkül hogy annak tartalmát módosította volna.

6 Az 1552/89 rendelet 2. cikke előírja:

„(1) E rendelet alkalmazása érdekében, a Közösség [helyesen: a Közösségeknek] a 88/376/EK, Euratom határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját forrásokra való jogosultságát meg kell állapítani, amint a vámjogszabályok által előírt feltételeknek eleget tesz [helyesen: amint a vámjogszabályok által előírt feltételek teljesülnek] a jogosultság számlákon történő lekönyvelését és az adós értesítését illetően.

(1a) Az (1) bekezdésben említett jogosultság időpontja a vámjogszabályok által előírt könyvelésbe vétel időpontja.

[…]”

7 E rendelet 9. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 10. cikkben szabályozott eljárásnak megfelelően minden tagállam a saját forrásokat a Bizottság nevében az államkincstárnál vagy az általuk [helyesen: általa] kijelölt testületnél megnyitott számlán írja jóvá.

E számla vezetése térítésmentes.”

8 A fent említett rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A 88/376/EGK, Euratom határozat 2. cikke (3) bekezdésének megfelelően a 10%-os beszedési költségek levonása után e határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját források elszámolását legkésőbb azon hónapot követő második hónap 19. napját követő első munkanapon kell elvégezni, amelyben a jogosultságot a 2. cikknek megfelelően megállapították.

[…]”

9 Az 1552/89 rendelet 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 9. cikk (1) bekezdésben említett számlára történő elszámolás késedelme esetén az érintett tagállamnak kamatot kell fizetnie, amelynek mértéke a tagállam pénzpiacán az esedékességi időpontban a rövid távú közfinanszírozási műveletekre alkalmazandó olyan kamatláb, amelyet két századponttal megemelnek. E százalékot 0,25 századponttal emelik a késedelem minden egyes hónapjára nézve. A megemelt százalékot a késedelem teljes időtartamára alkalmazzák."

10 Az 1150/2000 rendelet 22. cikke értelmében:

„Az 1552/89/EGK, Euratom rendelet hatályát veszti.

Az említett rendeletre történő hivatkozásokat az e rendeletre történő hivatkozásokként kell értelmezni, és a melléklet A. részében megállapított megfelelési táblázatnak megfelelően kell olvasni."

11 Így azon körülményt leszámítva, hogy az 1552/89 rendelet különösen a 88/376 határozatra, az 1150/2000 rendelet pedig különösen a 94/728 határozatra utal, e két rendelet 2. és 9–11. cikke lényegében azonos.

12 Az 1150/2000 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt 10%-os mértéket az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2000. szeptember 29-i 2000/597/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 253., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 200. o.) 25%-ra emelte.

13 A fent említett határozat indokolásának (1) pontja a következőképpen fogalmaz:

„Az Európai Tanács az 1999. március 24-i és 25-i berlini ülésén többek között arra a következtetésre jutott, hogy a Közösségek saját forrásainak rendszere legyen igazságos, átlátható, költséghatékony, egyszerű, és alapuljon olyan követelményeken, amelyek az egyes tagállamok hozzájárulási képességét legjobban figyelembe veszik.”

14 Az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó behozatali vámok felfüggesztéséről szóló, 2003. január 21-i 150/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 25., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 15. o.) amelyet az EK 26. cikk alapján fogadtak el, (5) preambulumbekezdésében a következőképpen fogalmaz:

„A tagországok hadititkainak védelme érdekében egyedi közigazgatási eljárások megállapítása szükséges a vámok felfüggesztéséhez fűződő előny megadásához. A feltételek teljesítésének megfelelő biztosítékát nyújtaná azon tagállam illetékes hatóságának a Vámkódex szerint vámnyilatkozatként is felhasználható nyilatkozata, amelynek hadereje a fegyvereket vagy katonai felszereléseket kapja. A nyilatkozatot tanúsítvány formájában kell megadni. Szükséges meghatározni az ilyen tanúsítványok formáját, valamint lehetővé kell tenni a nyilatkozatokra vonatkozóan adatfeldolgozási technikák alkalmazását.”

15 E rendelet 1. cikke előírja:

„Ez a rendelet szabályozza a tagállamok katonai védelmét ellátó hatóságok vagy azok nevében más által, harmadik országból behozott egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre vonatkozó önálló behozatali vámfelfüggesztés feltételeit.”

16 A fent említett rendelet 3. cikkének (2) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„Az (1) bekezdés ellenére hadititokra való tekintettel a tanúsítványt és a behozott árukat a tagállam által erre a célra kijelölt más hatóságokhoz is be lehet nyújtani. Ilyen esetekben a tanúsítványt kiállító illetékes hatóságnak az ilyen behozatalokról minden év január 31-ig, és július 31-ig összesítést kell küldenie a tagállama vámhatóságainak. A jelentésnek a benyújtás hónapját közvetlenül megelőző 6 hónapra kell vonatkoznia. Tartalmaznia kell a tanúsítványok számát, kiállításuk időpontját, a behozatal időpontját és a tanúsítványokkal behozott termékek összértékét, valamint bruttó tömegét."

17 A 8. cikkének megfelelően a 150/2003 rendeletet 2003. január 1-jétől kell alkalmazni.

A pert megelőző eljárás

18 A Bizottság a Finn Köztársasággal szemben első alkalommal 2001-ben indított eljárást a katonai célokat szolgáló eszközök vámmentes behozatalára vonatkozóan. Ez az eljárás 2003-ban zárult le, amely évben a fent említett tagállammal szemben megindult a jelen jogvitához vezető eljárás.

19 A 2003. október 15-i levelével a Bizottság felszólította a Finn Köztársaságot, hogy az 1998 és 2002 közötti költségvetési években a katonai eszközök vámmentes behozatala következtében a Közösség részére meg nem fizetett saját források összegének meghatározása céljából végezze el a szükséges számításokat, e forrásokat

bocsássa a Bizottság rendelkezésére, valamint fizesse meg az 1150/2000 rendelet 11. cikke alapján járó késedelmi kamatot.

20 A 2002. december 11-én kelt válaszában a Finn Köztársaság úgy ítélte meg, hogy a sajátos helyzeténél fogva az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján megalapozottan tér el a Közös Vámtarifától, mivel a behozatal kizárólag katonai célokat szolgáló felszerelésekre vonatkozik, és célja az alapvető biztonsági érdekeinek védelme.

21 A Bizottság, miután megkapta a Finn Köztársaság válaszát, 2004. július 7-én indokolással ellátott véleményt bocsátott ki, amelyben felhívta e tagállamot, hogy a kézhezvételtől számított két hónapon belül tegye meg a véleményben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. A fent említett tagállam 2004. szeptember 2-án válaszolt az indokolással ellátott véleményre, amelyben megismételte és pontosította a korábban ismertetett megfontolásokat.

22 Figyelemmel a Finn Köztársaság által ily módon nyújtott információkra, a Bizottság, mivel úgy vélte, hogy e tagállam nem tett eleget az indokolással ellátott véleményben foglaltaknak, benyújtotta a jelen keresetet.

23 A Bíróság elnöke 2007. szeptember 13-i végzésével engedélyezte a Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Görög Köztársaság, az Olasz Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Svéd Királyság beavatkozását a Finn Köztársaság kérelmeinek támogatása végett.

A keresetről

A felek érvei

24 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a Finn Köztársaság tévesen hivatkozik az EK 296. cikkre az érintett behozatalokhoz kapcsolódó vámfizetés megtagadásának alátámasztására, mivel annak beszedése nem fenyegeti e tagállam alapvető biztonsági érdekeit.

25 A Bizottság tévesnek ítéli a Finn Köztársaság által annak alátámasztásra előadott érvelést, hogy a katonai felszerelések behozatalára, illetve ennélfogva az e tagállam biztonságára vonatkozó információkat nem lehetett a Bizottság részére átadni, és hogy következésképpen a szóban forgó vámot nem kellett a részére megfizetni.

26 A Bizottság úgy véli, hogy az eltérést vagy kivételt megállapító intézkedéseket, mint amilyen az EK 296. cikk is, megszorítóan kell értelmezni. Ily módon az e cikket alkalmazni kívánó érintett tagállamnak kellene bizonyítania, hogy az e cikkben előírt minden feltételt teljesít, amikor a Közösségi Vámkódex 20. cikkétől el kíván térni, amelyben az EK 26. cikk alapján megállapított vámok beszedésének általános elve szerepel.

27 A Bizottság továbbá úgy véli, hogy önmagában az a körülmény, hogy bizonyos termékek szerepelnek az 1958. április 15-i 255/58 tanácsi határozatban megállapított azon listán, amely meghatározza azon termékek körét, amelyekre az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alkalmazható, önmagában nem elégséges e rendelkezés alkalmazásához, amely feltételezi, hogy a benne foglalt összes feltétel teljesül.

28 A Bizottság álláspontja szerint a Finn Köztársaság feladata következésképpen annak konkrét és részletes bizonyítása, hogy a jelen ügyben szóban forgó behozatali vám beszedése fenyegeti e tagállam alapvető biztonsági érdekeit.

29 E tekintetben a Bizottság úgy véli, hogy nem kapott olyan részletes választ, amely, amennyire lehetséges, pontos számadatok alapján bizonyítaná, hogy amennyiben a Finn Köztársaság beszedné a szóban forgó behozatalokra vonatkozó, közösségi vámjogszabályok által előírt vámot, nem tudná kellő mértékben megvédeni alapvető biztonsági érdekeit. Sem a nemzetközi megállapodásokban szereplő titoktartási záradékokra történő hivatkozás, sem pedig e tagállam azon érvelése, miszerint a hadititkok akadályát képezik a közösségi vámjogszabályok alkalmazásának, nem minősül ilyen bizonyítéknak.

30 A Bizottság azt állítja, hogy soha nem várta el a titoktartási záradékok megsértését. Csupán azt kérte, hogy a szóban forgó vámot szedjék be és bocsássák a rendelkezésére. Úgy véli, hogy a közösségi szabályozásnak megfelelően a vám megállapítása iránti eljárás alkalmas az adatok bizalmas kezelésének biztosítására. Ezenkívül a Finn Köztársaság feladata gondoskodni a bizalmas kezelésre vonatkozó kötelezettség tiszteletben tartásáról, mivel ez utóbbi tagállam nem hivatkozhat biztonsági érdekeinek veszélyeztetésére arra való hivatkozással, hogy a saját vámhatóságai nem tartanák tiszteletben a Közösségi Vámkódex e tárgyra vonatkozó szabályait.

31 A Bizottság továbbá megjegyzi, hogy egyetlen, a közösségi vámjogszabályoknak megfelelő tagállam sem kifogásolta annak módját, ahogyan a közösségi intézmények a katonai felszerelések behozatala utáni vám beszedésére, illetve a Közösséget megillető források megfizetésére vonatkozó információkat kezelték.

32 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a közösségi költségvetéshez való hozzájárulásuk tekintetében a tagállamok közötti egyenlőtlenséghez vezet, hogy a Finn Köztársaság nem szedi be szóban forgó vámot.

33 A Finn Köztársaság úgy véli, hogy az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerint a tagállamok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek azon intézkedések vonatkozásában, amelyeket alapvető biztonsági érdekeik védelme céljából hoznak meg, és amelyek azon termékekhez kapcsolódnak, amelyekre a fent említett (1) bekezdés b) pontjának rendelkezései alkalmazandók. Ily módon e rendelkezés lehetőséget nyújt számukra, hogy kizárólag katonai célokat szolgáló felszerelések behozatala esetén alapvető biztonsági érdekeik védelme céljából eltérjenek az EK 26. cikktől és a Közösségi Vámkódextől, figyelemmel az érintett tagállam sajátos helyzetére.

34 A Finn Köztársaság úgy véli, hogy az EK 296. cikk általános hatállyal rendelkezik, és nem korlátozódik a Szerződés egyes rendelkezéseire. Ennélfogva lehetővé teszi az EK 26. cikktől való eltérést, amely rendelkezés jogalapként szolgál a közösségi jogalkotó számára a vámjogszabályok megalkotásához.

35 A Finn Köztársaság úgy látja, hogy az ő feladata az alapvető biztonsági érdekeinek védelméhez szükséges intézkedések meghatározása, és úgy véli, ahhoz, hogy a Bíróság ellenőrizhesse, hogy a szóban forgó tagállam nem élt-e vissza a jogaival, e tagállam feladata az általa hivatkozott alapvető biztonsági érdekek meghatározása, illetve annak bizonyítása, hogy a szóban forgó intézkedéseket azzal a meggyőződéssel hozta meg, hogy azok szükségesek ezen érdekek biztosításához.

36 A Finn Köztársaság arra hivatkozik, hogy a szóban forgó védelmi eszközök behozatala tekintetében nem tarthatta volna tiszteletben a közösségi vámeljárást, anélkül hogy ne kockáztatta volna, hogy a biztonsága szempontjából lényeges információk harmadik személyek tudomására jussanak. Hozzáteszi, hogy az Európai Unióhoz való csatlakozását megelőzően a csúcstechnológiás védelmi eszközökkel való ellátásbizton-

ságának megóvása érdekében nagyon szigorúan tiszteletben kellett tartania az eladó államokkal kötött bizalmas kezelésre vonatkozó megállapodásokat.

37 Ami közelebbről a vámok fizetését illeti, a Finn Köztársaság úgy véli, hogy annak eldöntése, hogy a katonai felszerelések behozatala során szükséges-e az EK 296. cikkre való hivatkozás, lényegében attól függ, hogy a szóban forgó tagállam rendelkezik-e bármilyen jelentőségű hadiiparral, hogy milyen jellegű a behozatal tárgyát képező védelmi eszköz, valamint hogy e tagállam mennyire van ráutalva a behozatalra. Ugyanis az érintett tagállamra hárul, hogy gondoskodjon az alapvető biztonsági érdekeiről, valamint hogy meghatározza a Szerződés azon rendelkezéseit, amelyektől az EK 296. cikk alapján el kell térnie.

38 A Finn Köztársaság hangsúlyozza, hogy a vámmentességben részesített katonai eszközök listája lényegében nem ölel fel nagyobb kört, mint amelyet az EK 296. cikk (2) bekezdése előír. Hozzáteszi, hogy a 150/2003 rendelet alapján 2003. január 1-jétől szintén kizárt az ilyen eszközök behozatala utáni vám beszedése. Ezen időponttól kezdődően a Finn Köztársaságnak a behozott védelmi eszközök vonatkozásában fennálló érdekei védelmét e rendelet rendelkezései biztosítják. Azonban az ezen időpontot megelőzően behozott termékek tekintetében is ugyanúgy fennállt az e védelemre vonatkozó igény. A Finn Köztársaság hangsúlyozza, hogy a behozott védelmi eszközök tekintetében fennálló érdekei semmit sem változtak 2002 decembere és 2003 januárja között.

39 A Finn Köztársaság álláspontja szerint az a tény, miszerint valamely tagállam az EK 296. cikk alapján mentesíti a behozatali vám alól a katonai eszközöket, nem szükségszerűen sérti a gondos pénzgazdálkodás elvét, amely a költségvetési terhek tagállamok közötti méltányos megosztását írja elő.

40 A Finn Köztársaság továbbá azon a véleményen van, hogy az EK 307. cikk nem alkalmazható a jelen ügyben, mivel magatartása megfelelt a közösségi jognak,

különösen pedig az EK 296. cikknek. E tagállam a Bizottságnak adott válaszában és másodlagosan azonban azt állítja, hogy nem hagyhatta figyelmen kívül vagy tárgyalhatta újra az Európai Unióhoz való csatlakozását megelőzően kötött, azonban részben a csatlakozást követően teljesített szerződésekben szereplő titoktartási záradékokat, mivel ezzel veszélyeztette volna maguknak a szerződéseknek a teljesítését, és ennélfogva a saját biztonságát.

41 Másodlagosan a Finn Köztársaság az esetleges késedelmi kamat megfizetését illetően azt kéri, hogy azt csak a jelen ítélet kihirdetésétől számítva kelljen megfizetni, tekintettel az eljárás különösen hosszú időtartamára, illetve arra, hogy a Bizottság elutasította a feltételes kifizetésre vonatkozó tárgyalások kezdeményezését.

A Bíróság álláspontja

42 A Közösségi Vámkódex előírja a harmadik országokból behozott olyan katonai célú eszközök behozatala utáni vám beszedését, mint amelyek a jelen ügy tárgyát képezik. A vitatott behozatalok időszakában, azaz 1998. január 1-je és 2002. december 31. között a közösségi vámjogszabályok egyetlen rendelkezése sem biztosított az ilyen típusú termékek behozatalára külön vámmentességet. Ebből következően ezen időszakban szintén nem állt fenn kifejezett mentesítés az esedékes vámnak, illetve az adott esetben azzal járó késedelmi kamatnak az illetékes hatóságok részére való megfizetése alól.

43 Egyébként a 150/2003 rendelet elfogadásából, amely 2003. január 1-jével előírja az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó behozatali vám

felfüggesztését, azt a következtetést lehet levonni, hogy a közösségi jogalkotó abból a feltételezésből indult ki, hogy ezen időpont előtt létezett a fent említett vám megfizetésére irányuló kötelezettség.

44 A Finn Köztársaság egyetlen pillanatig sem tagadta a figyelembe vett időszakban megvalósult vitatott behozatalok fennállását. E tagállam a Közösségnek a szóban forgó saját forrásokra való jogosultsága vitatására szorítkozik, azzal érvelve, hogy az EK 296. cikk értelmében a harmadik államokból behozott hadászati eszközök vámkötelezettsége súlyosan sértené az alapvető biztonsági érdekeit.

45 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint jóllehet a tagállamok feladata a saját belső és külső biztonságuk biztosítását szolgáló intézkedések meghozatala, ebből nem következik, hogy az ilyen intézkedések teljes mértékben kívül esnek a közösségi jog hatályán (lásd a C-273/97. sz. Sirdar-ügyben 1999. október 26-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-7403. o.] 15. pontját és a C-285/98. sz. Kreil-ügyben 2000. január 11-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-69. o.] 15. pontját). Ugyanis, amint azt a Bíróság korábban megállapította, a Szerződés a közbiztonságot esetlegesen érintő esetekben alkalmazható kifejezett eltéréseket csak az EK 30., az EK 39., az EK 46., az EK 58., az EK 64., az EK 296. és az EK 297. cikkben ír elő, amelyek kivételes és jól körülhatárolt esetekre vonatkoznak. Ebből nem vonható le az a következtetés, hogy létezne olyan, a Szerződésben benne rejlő általános fenntartás, amely minden közbiztonság érdekében elfogadott intézkedést kizár a közösségi jog hatálya alól. Az ilyen, a Szerződés rendelkezéseinek meghatározott feltételein kívüli fenntartás létezésének elismerése a közösségi jog kötelező jellegét és egységes alkalmazását veszélyeztetné (lásd a C-186/01. sz. Dory-ügyben 2003. március 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-2479. o.] 31. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

46 Ezenkívül az EK 296. cikkben és EK 297. cikkben előírt eltéréseket, ahogyan az az alapvető szabadságoktól való eltérésekre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatból következik (lásd különösen a C-503/03. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2006. január 31-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-1097. o.] 45. pontját,

a C-490/04. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-6095. o.] 86. pontját és a C-141/07. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6935. o.] 50. pontját), megszorítóan kell értelmezni.

47 Ami különösen az EK 296. cikket illeti, meg kell állapítani, hogy jóllehet e cikk azokra az intézkedésekre vonatkozik, amelyeket a tagállamok szükségesnek ítélhetnek alapvető biztonsági érdekeik védelméhez, illetve olyan információkra, amelyek nyilvánosságra hozatalát ezen érdekekkel ellentétesnek tekintik, azt nem lehet olyan módon értelmezni, hogy a tagállamokra olyan hatáskört ruház, amely alapján azok pusztán ezen érdekekre hivatkozva eltérhetnek a Szerződés rendelkezéseitől.

48 Egyébként a hozzáadottérték-adó kapcsán a Bíróság a C-414/97. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 1999. szeptember 16-án hozott ítéletében (EBHT 1999., I-5585. o.) megállapította a szóban forgó kötelezettségszegést, mivel a Spanyol Királyság nem bizonyította, hogy a fegyverek, lőszerek és kizárólag katonai célokat szolgáló eszközök behozatalának és beszerzésének a fent említett adó alóli mentességét, amely mentességet a spanyol jog írja elő, az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján e tagállam alapvető biztonsági érdekei védelmének szükségessége igazolja.

49 Következésképpen az EK 296. cikkben biztosított lehetőségre hivatkozó tagállam feladata annak bizonyítása, hogy alapvető biztonsági érdekeinek védelme miatt az e cikkben előírt eltérés alkalmazása szükséges.

50 E megfontolások alapján nem fogadható el, hogy valamely tagállam a katonai eszközök abból fakadó drágulására hivatkozzon, hogy a harmadik országból származó ilyen termékek behozatalára vámot vetnek ki, annak érdekében, hogy ezáltal – azon tagállamok rovására, amelyek a maguk részéről beszedik és megfizetik az ilyen

behozatalok utáni vámot – mentesülhessen a közösségi költségvetés tekintetében fennálló pénzügyi szolidaritást előíró kötelezettségei alól.

51 Azon érv tekintetében, amely szerint a közösségi vámeljárások nem biztosítják a Finn Köztársaság biztonságát, tekintettel az exportáló államokkal kötött megállapodásokban foglalt bizalmas kezelésre irányuló követelményekre, hangsúlyozni kell – amint azt a Bizottság helyesen megjegyzi –, hogy a közösségi vámeljárás végrehajtása közösségi és nemzeti vámügynökök közreműködését teszi szükségessé, akiket különleges adatok kezelésekor adott esetben a bizalmas kezelésre vonatkozó kötelezettség terhel, ami alkalmas a tagállamok alapvető biztonsági érdekeinek védelmére.

52 Egyébként azok a nyilatkozatok, amelyeket a tagállamoknak ki kell tölteni, illetve a Bizottság részére meghatározott időközönként el kell juttatni, nem olyan mértékben részletesek, hogy ennek eredményeképpen a fent említett tagállamoknak akár a biztonsági, akár a bizalmas kezelés iránti érdekei sérülnének.

53 E körülmények között, valamint a tagállamoknak az EK 10. cikk alapján fennálló azon kötelezettségével összhangban, miszerint elősegítik a Bizottságnak a Szerződés tiszteletben tartása biztosítására irányuló feladatát, a tagállamok kötelesek ezen intézmény rendelkezésére bocsátani minden olyan dokumentumot, amely szükséges a Közösség saját forrásai átutalása szabályszerűségének vizsgálatához. Azonban az ilyen kötelezettség nem zárja ki – miként azt a főtanácsnok indítványának 168. pontjában megállapítja –, hogy a tagállamok eseti alapon és rendkívüli helyzetekben az EK 296. cikk alapján az információközlést a dokumentum egyes elemeire korlátozzák, vagy teljes egészében megtagadják azt.

54 E megfontolások alapján a Finn Köztársaság nem bizonyította, hogy az EK 296. cikk alkalmazási feltételei fennállnak.

55 A Finn Köztársaság arra irányuló kérelmét illetően, hogy a Bíróság a jelen ítélet időbeli hatályát a késedelmi kamat megfizetésének kötelezettsége tekintetében az ítélet kihirdetését követő időszakra korlátozza, meg kell jegyezni, hogy e kérelem indokául az eljárás különösen hosszú időtartama, illetve a feltételes kifizetésre vonatkozó tárgyalások kezdeményezésének a Bizottság részéről való elutasítása szolgált.

56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság csak kivételesen, a közösségi jogrendhez szorosan hozzátartozó jogbiztonság általános elvének alkalmazása útján korlátozhatja bármely érdekelt azon lehetőségét, hogy a jóhiszeműen létrejött jogviszonyok vitatása céljából a Bíróság által értelmezett rendelkezésre hivatkozzék (lásd különösen a C-104/98. sz., Buchner és társai ügyben 2000. május 23-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-3625. o.] 39. pontját).

57 Ugyanis a Bíróság ezt a megoldást csak világosan meghatározott körülmények között alkalmazta, ha az érvényes és hatályos szabályozás alapján jóhiszeműen létrejött jogviszonyok magas száma miatt súlyos gazdasági következmények felmerülésének kockázata állt fenn, valamint úgy tűnt, hogy a magánszemélyeket és a nemzeti hatóságokat a közösségi rendelkezések hatályát illető objektív és jelentős bizonytalanság indította a közösségi szabályozásnak meg nem felelő magatartásra, amely bizonytalansághoz esetleg más tagállamok vagy a Bizottság magatartása is hozzájárult (a C-359/97. sz., Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben 2000. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-6355. o.] 91. pontja).

58 E tekintetben még ha feltételezzük is, hogy az EK 226. cikk alapján hozott ítéletek ugyanolyan következménnyel járhatnak, mint az EK 234. cikk alapján hozott ítéletek, és ezért a jogbiztonsággal kapcsolatos megfontolások kivételesen szükségessé tehetik ezen ítéletek időbeli hatályának korlátozását (lásd a C-178/05. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2007. június 7-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-4185. o.] 67. pontját, a C-475/07. sz., Bizottság kontra Lengyelország ügyben 2009. február 12-én

hozott ítélet 61. pontját, valamint a C-559/07. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2009. március 26-án hozott ítélet 78. pontját) elegendő megállapítani, hogy a Finn Köztársaság sem az írásbeli észrevételeiben, sem pedig a tárgyaláson nem tett kísérletet annak bizonyítására, hogy fennáll a kockázata súlyos gazdasági következmények felmerülésének.

59 Következésképpen a Finn Köztársaságnak a jelen ítélet időbeli hatálya korlátozására irányuló kérelmét el kell utasítani.

60 A fentiekből következően a Finn Köztársaság – mivel 1998 és 2002 között mentesítette a katonai felszerelések behozatalát a vám alól – nem teljesítette az EK 26. cikkből, a Közösségi Vámkódex 20. cikkéből, és következésképpen a Közös Vámtarifából eredő kötelezettségeit, továbbá – mivel az ehhez kapcsolódó saját forrásokat nem számította ki, nem állapította meg, és nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére, valamint nem fizette azon késedelmi kamatot, amely azért vált felszámíthatóvá, mert a fent említett saját forrásokat nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére – az 1552/89 rendelet 2. és 9–11. cikkéből, valamint az 1150/2000 rendelet ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

61 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Finn Köztársaságot, mivel

pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

62 E cikk 4. §-ának első bekezdésével összhangban az eljárásba beavatkozó Dán Királyság, Németországi Szövetségi Köztársaság, Görög Köztársaság, Olasz Köztársaság, Portugál Köztársaság és Svéd Királyság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Finn Köztársaság – mivel 1998 és 2002 között mentesítette a katonai felszerelések behozatalát a vám alól – nem teljesítette az EK 26. cikkből, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 20. cikkéből, és következésképpen a Közös Vámtarifából eredő kötelezettségeit, továbbá – mivel az ehhez kapcsolódó saját forrásokat nem számította ki, nem állapította meg, és nem bocsátotta az Európai Közösségek Bizottságának rendelkezésére, valamint nem fizette meg azon késedelmi kamatot, amely azért vált felszámíthatóvá, mert a fent említett saját forrásokat nem bocsátotta az Európai Közösségek Bizottságának rendelkezésére – az 1996. július 8-i 1355/96/Euratom, EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet 2. és 9–11. cikkéből, valamint a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a Finn Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

3) A Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Görög Köztársaság, az Olasz Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Svéd Királyság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások